

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Kž I 395/05
14.03.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Slobodana Rašića, predsednika veća, Nevenke Važić, dr Gligorija Spasojevića, mr Sretka Jankovića i Bate Cvetkovića, članova veća, sa savetnikom Milom Ristić, zapisničarem, u krivičnom predmetu optuženog **AA**, zbog krivičnog dela teško delo protiv bezbednosti javnog saobraćaja iz člana 201. stav 2. u vezi člana 195. stav 1. Krivičnog zakona Republike Srbije, odlučujući o žalbi branioca optuženog, advokata AB, izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Čačku K.73/03 od 30.12.2004. godine, u sednici veća održanoj, u smislu člana 375. Zakonika o krivičnom postupku, u prisustvu optuženog AA, dana 14.03.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

Povodom žalbe branioca optuženog AA, a po službenoj dužnosti, **PREINAČUJE SE**, presuda Okružnog suda u Čačku K.73/03 od 30.12.2004. godine, u pogledu pravne ocene dela, tako što Vrhovni sud nalazi, da se u radnjama optuženog AA, opisane u izreci prvostepene presude, stiču zakonska obeležja krivičnog dela teško delo protiv bezbednosti javnog saobraćaja iz člana 297. stav 2. u vezi člana 289. stav 1. Krivičnog zakonika, za koje ga primenom člana 56. i 57. Krivičnog zakonika **OSUĐUJE** na kaznu zatvora u trajanju od 1-jedne godine, uz uračunavanje vremena provedenog u pritvoru od 13.12.2001. godine do 13.01.2002. godine, dok se žalba branioca optuženog **ODBIJA**, kao neosnovana i prvostepena presuda u nepreinačenom delu, **POTVRĐUJE**.

O b r a z l o ž e n j e

Pobijanom presudom, optuženi AA, oglašen je krivim, zbog krivičnog dela teško delo protiv bezbednosti javnog saobraćaja iz člana 201. stav 2. u vezi člana 195. stav 1. KZ RS i osuđen na kaznu zatvora u trajanju od jedne godine, u koju mu se uračunava vreme provedeno u pritvoru od 13.12.2001. godine do 13.01.2002. godine.

Optuženom se izriče mera bezbednosti zabrane upravljanja motornim vozilom "B" kategorije u trajanju od jedne godine, računajući od dana pravnosnažnosti presude, s tim što se vreme provedeno u zatvoru ne uračunava u vreme trajanja ove mere.

Obavezuje se optuženi AA, da sudu na ime troškova postupka plati 57.000,00 dinara, u roku od 15 dana po pravnosnažnosti presude.

Protiv te presude, žalbu je izjavio:

-branilac optuženog, zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i povrede krivičnog zakona, sa predlogom, da Vrhovni sud pobijanu presudu ukine i predmet vrati istom sudu na ponovno suđenje. U svojoj žalbi zahtevala je da ona i optuženi budu obavešteni o sednici veća u smislu člana 375. ZKP.

Republički javni tužilac, svojim podneskom Ktž.527/05 od 10.05.2005. godine, predložio je da Vrhovni sud odbije kao neosnovanu žalbu branioca optuženog.

Vrhovni sud je održao sednicu veća, u smislu člana 375. ZKP, u odsustvu uredno obavještenih zamenika Republičkog javnog tužioca i branioca optuženog, adv. AB, a u prisustvu optuženog AA, na kojoj je razmotrio sve spise predmeta, pa je po oceni žalbenih navoda, kao i predloga Republičkog javnog tužioca, datog u napred navedenom pismenom podnesku, našao:

Pobijana presuda, ne sadrži bitne povrede odredaba krivičnog postupka, na koje Vrhovni sud, kao drugostepeni sud, pazi po službenoj dužnosti (član 380. ZKP).

Branilac optuženog AA, kao osnov pobijanja prvostepene presude navodi bitne povrede odredaba krivičnog postupka koje vidi u činjenici da presuda nema razloge, a da su dati razlozi protivrečni, a Vrhovni sud ovakve žalbene navode ocenjuje neosnovanim. Ovo, zbog toga, što je presuda jasna i razumljiva, sadrži razloge o odlučnim činjenicama iz kojih se pouzdano zaključuje kako je optuženi AA izvršio predmetno krivično delo i koje je sve radnje preduzeo radi izvršenja istog. Takođe, iz navedenih razloga proizilazi koji dokazi potvrđuju odlučne činjenice o izvršenju krivičnog dela i kako je prvostepeni sud cenio izvedene dokaze.

Stoga se u žalbi neosnovano ističe suprotno, inače po sadržini žalba osim istaknutog u osnovi pobija utvrđeno činjenično stanje (osporava se nalaz i mišljenje veštaka medicinske struke), ali to ne predstavlja bitnu povredu postupka.

Postupajući na opisan način prvostepeni sud nije učinio bitne povrede odredaba krivičnog postupka kako se to neosnovano tvrdi u žalbi branioca optuženog.

Žalbom branioca optuženog neosnovano se pobija prvostepena presuda, zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. Prvostepeni sud je pravilno ocenio izvedene dokaze i odbranu optuženog, pa je u skladu sa odredbom člana 352. ZKP, presudu zasnovao na činjenicama i dokazima koji su izvedeni na glavnom pretresu i pri tome, pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje. Za svoje utvrđenje prvostepeni sud je dao odgovarajuće razloge u pobijanoj presudi, koje prihvata i ovaj sud.

Osnovno pitanje koje se postavlja u vezi ovog žalbenog osnova, predstavlja pobijanje pravilnosti i potpunosti utvrđenog činjeničnog stanja vezanog za rešenje ove krivično pravne stvari, u pogledu bitne činjenice i to pre svega uračunljivosti optuženog, čime se osporava nalaz i mišljenje tima veštaka dr BB, dr VV i dr GG, kao i neposredno saslušanje veštaka dr GG.

Neosnovano se žalbom branioca optuženog ističe da uračunljivost istog nije pravilno utvrđena i to utvrđenje dovodi u sumnju.

U ovom krivičnom predmetu izvršeno je veštačenje od strane time veštaka dr GG, neuropsihijatra, dr DD, specijaliste za toksikološku hemiju i dr BB, neuropsihijatra, iz kog proizilazi da je optuženi AA, u vreme predmetne nezgode 07.12.2001. godine imao koncentraciju alkohola od 3,29 promila alkohola u krvi, da ta koncentracija odgovara stepenu teškog pijanstva, klinička slika odgovara običnom pijanstvu teškog stanja i da u ovom stepenu alkoholisanosti optuženi je bio bitno smanjeno uračunljiv da shvati svoje delo i upravlja svojim postupcima.

Prvostepeni sud je prihvatio navedeni nalaz i mišljenje tima veštaka i na osnovu toga pravilno utvrdio uračunljivost optuženog, a naime, da je ista u vreme izvršenja krivičnog dela bila bitno smanjena.

Vrhovni sud nalazi da je nalaz i mišljenje tima veštaka u vezi napred iznetog data stručno, argumentovano i detaljno obrazložen, da je zasnovan na pravilima nauke za ovu oblast veštačenja i da su veštaci prilikom davanja svog nalaza i mišljenja uzeli u obzir sve momente koji mogu uticati na utvrđenje uračunljivost optuženog. Stoga je u odnosu na navedeni nalaz i mišljenje tima veštaka i neposredno saslušanje veštaka, prvostepeni sud u svemu postupio po odredbama člana 113. do 124. ZKP, koji regulišu ovakvu vrstu veštačenja, pri čemu je i ovaj dokaz

cenjen u smislu člana 17., 18. i 352. ZKP, te je sud podvrgao kritičkoj analizi zaključke tima veštaka dajući u obrazloženju prvostepene presude za svoj stav jasne razloge, koje i Vrhovni sud prihvata, pa su suprotni žalbeni navodi ocenjeni neosnovanim.

Inače, u žalbi branioca ne ističu se takve činjenice i dokazi koji nisu bili predmet razmatranja u prvostepenom postupku, a koji bi mogli utvrđene činjenice dovesti u sumnju, već se samo iznosi sopstvena ocena istih činjeničnih okolnosti, koje prvostepeni sud ima u vidu i iste pravilno ocenio.

Žalbom branioca optuženog se osporava postojanje eventualnog umišljaja kod optuženog, te se ističe da je uračunljivost optuženog bila isključena. Međutim, po oceni Vrhovnog suda, izneti žalbeni navodi ne dovode u sumnju zaključak prvostepenog suda, da je optuženi krivično delo izvršio sa eventualnim umišljajem, s obzirom da je celokupno utvrđeno ponašanje optuženog, realno vrednujući preduzete radnje i celokupnu životnu situaciju, pod kojom se kritični događaj odigrao, te da je optuženi bio svestan da usled njegovog činenja može nastupiti zabranjena posledica, ali je pristao na njeno nastupanje.

Zbog toga se pokazuje suvišnim i nepotrebnim, te protivno principu ekonomičnosti postupka izvođenje dokaza od strane novih veštaka stručne ustanove, umesto pojedinaca, kako se to u žalbi predlaže, jer pri utvrđenom činjeničnom stanju bi vodilo nepotrebnom odugovlačenju postupka i bilo bi protivno ekonomičnosti postupka.

Dakle, prvostepeni sud je pravilnom ocenom svih izvedenih dokaza, na nesumnjiv način utvrdio da je optuženi AA, u alkoholisanom stanju sa količinom alkohola u krvi od 3,29 gram/promila, izvršio krivično delo za koje je oglašen krivim, a na način, u vreme i pod okolnostima bliže označenim u izreci prvostepene presude, pri čemu je prvostepeni sud i pravilno utvrdio subjektivni odnos optuženog prema svom delu, kako u odnosu na osnovno delo, tako i na težu posledicu, o čemu su u pobijanoj presudi dati potpuni razlozi, pa su neosnovani žalbeni navodi branioca optuženog, da optuženi nije krivično odgovoran za saobraćajni udes, a time i za prouzrokovanu posledicu.

Iz spisa i pobijane presude proizilazi, da je optuženi krivično delo teško delo protiv bezbednosti javnog saobraćaja iz člana 201. stav 2. u vezi člana 195. stav 1. KZ RS izvršio dana 07.12.2001. godine, odnosno kada je važio Krivični zakon Republike Srbije i da je prvostepeni sud shodno tome, radnje optuženog kvalifikovao kao krivično delo iz člana 201. stav 2. u vezi člana 195. stav 1. KZ RS, za koje je zakonom propisana kazna najmanje tri godine.

Odredbom člana 5. stav 2. Krivičnog zakonika (KZ), koji je stupio na snagu 01.01.2006. godine, propisano je da će se primeniti zakon najblaži za učinioca, ako je posle izvršenja krivičnog dela izmenjen zakon, jednom ili više puta.

Kako je odredbom člana 297. stav 2. KZ, propisano da će se izvršilac za navedeno krivično delo kazniti zatvorom od dve do dvanaest godina, to je po oceni Vrhovnog suda, navedena odredba blaža za optuženog. Stoga je shodno odredbi člana 5. stav 2. KZ, valjalo povodom žalbe branioca optuženog, a po službenoj dužnosti, prvostepenu presudu preinačiti, u pogledu primene krivičnog zakona i radnje optuženog kvalifikovati kao krivično delo iz člana 297. stav 2. u vezi člana 289. stav 1. KZ.

Ispitujući prvostepenu presudu u delu odluke o kazni, Vrhovni sud je našao da je prvostepeni sud pravilno utvrdio i ocenio sve okolnosti od značaja za odluku o vrsti i visini krivične sankcije, a koje su opisane i navedene u pobijanoj presudi.

Stoga je Vrhovni sud, dajući utvrđenim okolnostima onaj značaj koji u slučaju optuženog zaslužuju, primenom člana 56. i 57. KZ. optuženog osudio na kaznu zatvora u trajanju od jedne godine, uz uračunavanje vremena provedenog u pritvoru (član 63. KZ), nalazeći da izrečena kazna odgovara stepenu društvene opasnosti izvršenog krivičnog dela i optuženog kao izvršioca, te da će se sa tom kaznom postići svrha kažnjavanja predviđena članom 42. KZ.

Pravilno je prvostepeni sud optuženom izrekao meru bezbednosti zabrane upravljanja motornim vozilom "B" kategorije, u trajanju od jedne godine, računajući od dana pravnosnažnosti presude, s tim što se vreme provedeno u zatvoru ne uračunava u vreme trajanja ove mere.

Pravilnom primenom odredbe člana 193. stav 2. u vezi člana 196. stav 1. ZKP, optuženi je obavezan na plaćanje troškova krivičnog postupka, u iznosu od 57.000,00 dinara.

Sa iznetih razloga, a na osnovu člana 388. u vezi člana 391. ZKP, Vrhovni sud je odlučio, kao u izreci presude.

Zapisničar, Predsednika veća

sudija,

Mila Ristić, s.r. Slobodan Rašić, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

an